

LO GRINHON

LA GAZETA DAU VIVARÈS D'EN
NAUT

La Gazeta de Parlarem en Vivarès

N°96 Ivern-December de 2017

Se son rencontrats per parlar e chantar occitan

Dissande v-onze de novembre : Una rencontra per partatjar un bon moment tots ensemen.

Questo sande d'aquí, se faguèt un rassemblament occitan es Sant Victor, en la sala comunala de la maison de las associacions. aA quatre oras dau vespre, quatre

gropes se son retrouvats, *Parlarem en Vivarès* d'Anonai, l'atelier patoés de l'associacion *Chantalermusa* d'es Sant Victor, lo module occitan de l'*Universitat Populara Vivarès-Ermitatge* d'es Tornon-sus-Ròsne e lo grope libre d'occitan d'es Sant Farcian. L'organizacion fuguèt presa en charja per *Chantalermusa* en collaboracion aube los autres intervenents.

La vespraa debutèt aube la projeccion de vidèos-amatoras proposaas per Maurici e Danisa Ployon d'es Vaudavent et concernent diferentas manifestacions occitanas dins las comunas alentorn. Puei chasque grope intervenguèt, a son biais, en occitan evidament. Janina Astier destailhèt las activitats dau grope d'es Sant Farcian. Jan Dodet, responsable de l'atelier patoés d'es Sant Victor, ne'n faguèt de mesme. Danís Capián presentèt l'IEO (Institut d'Estudis Occitans) qu'es la fédèracion de la lenga e de la cultura occitanas. Los « estudiants » de l'*Universitat Populara* d'es Tornon amèran mieus escotar qu'intervenir e ameliorar coma quò lhur mestresa de la lenga.

L'occitan estant la lenga daus trobadors, las chançons son venguàs completar la rencontra.

Lo grope d'es Anonai a galat la vespraa aube sa corala *Chantem*. Las intervencions s'achabèran aube Marc Noalha qu'interpretèt quauquas chançons de son repertòri acompanhaas a la guitarra. La vespraa s'achabèt per un sopar partajat e mai per lo canon de l'amistat qu'ofriguèt *Chantalermusa*.

Èran tots eüròs de lhur vespraa.

Texte établi d'après le texte initial de Mireille François et Jean Dodet. Photos de Guy Pignerol.

LO GRINHON

es la revuaa de l'associacion occitana
PARLAREM EN VIVARÈS
D'es Anonai. Es mandaa a tots los aderents.
Per la recèure, mandar 12 € per una persona
15€ per un coble a :
LO GRINHON (G. Betton)
La petita Comba, 27 rua Marcel Bruyère
07100 ANONAI

Faire lo chec a l'òrdre de PARLAREM EN VIVARÈS.

Los abonaments partan dau n° de Prima
e s'achaban daube lo n° d'Ivèrn...

BARTAVEL

<http://www.bartavel.com/>

Per retrovar **lo Grinhon e Parlarem** sus internet

Esopo, Luc, Coquebert and Co

La revolucion de 1789 aduguèt l'idèa de nacion e de ciutadan. Los òmes èran pas mai subjects d'un rei mèss ciutadans d'una nacion. E una nacion a una lenga comuna. Lo problema es que los revolucionaris achabèran per pensar que lenga comuna voliá dire lenga unica.

Lo 4 junh 1794 (16 prairial an II), l'abbat Grégoire presentèt a la Convencion Nacionala son « *Rapport sur la nécessité et les moyens d'anéantir les patois et d'universaliser l'usage de la langue française* » onte èra marcat : « On peut uniformer le langage d'une grande nation... Cette entreprise qui ne fut pleinement exécutée chez aucun peuple, est digne du peuple français, qui centralise toutes les branches de l'organisation sociale et qui doit être jaloux de consacrer au plus tôt, dans une République une et indivisible, l'usage unique et invariable de la langue de la liberté. » D'assurat la lenga de la libertat es lo francés.

En 1806 Napoleon faguèt faire un estudís sus los patoes. Benlèu per gardar un pauc de çò que deviá disparèisser. Lo trabalh fuguèt bailat a Charles Coquebert de Montbret. Lhi faguèt 6 ans per zò faire. Rendèt son trabalh en 1812.

Aguèt l'idèa de faire tradure en patoes un mesme tèxte de pertot en França. Lo tèxte èra la parabòla de l'enfant prodigue (Lc 15). Per Anonai la traduccion fuguèt feita per Mathieu Louis Pierre Duret, un medacin que fuguèt un moment maire (promeir consol) de la vila.

Poiètz veire aquesta traduccion çai sos daube la grafiá normalizaa.

Lo trabalh de Montbret monstrèt las grandas diferéncias entre los parlars. Las boinas son pas totjorn bonas dins sas conclusions, per exemple, lo lengadocian monta josca Tornon !

Totas las traduccions qu'a recepuas se trovan dins un liure publicat en 1831 per son garçon : *Mélanges sur les langues, dialectes et patois. Questo liure es numerisat per Google* (<https://books.google.fr/>) e se trova sus l'internet.

Un estudís coma aquela de Coquebert es feita iuera per dos lingüistas chercheurs dau CNRS : Philippe Boula de Mareuil e Albert Rilliard e un mèstre de conferéncia de l'Universitat Paris-Sud : Frédéric Vernier.

Aguèran l'idèa de faire tradure una fabla d'Esopo (la bisa e lo solelh) per veire onte ne'n èran las lengas encuei. An demandat de lhòrs mandar la traduccion de la fabla e lo fichièr audiò a tots aquelis que zò volián faire. An botat tot aquò sus una carta e quò serà la basa de lhòr trabalh. Poiètz veire aquesta carta sus l'internet : qu'es l' « *Atlas sonore des langues régionales de France* » : <https://atlas.limsi.fr/>

Çò que se poviá pas faire dau temps de Napoleon : auvir las lengas, es possible iuera. Fau pichar sus lo nom dau vilatge per auvir la traduccion dins questo vilatge.

La carta es un pauc petita e per lo moment poian pas botar dos vilatges que son tròp pròches. Zò van benlèu chamjar.

Patric Cros

Traduction de la Parabole de l'Enfant Prodigue, en patois de l'arrondissement d'Annonay, département de l'Ardèche donné par M.Duret médecin à Annonay.

Texte de l'enquête

Quoqu eyants douys afans

Lou plus jieune disseguaît à soun peire : Peire, baillais me ce que me revaindriot de vostre successio ; et lou peire li mépartissait soun bien.

Po de teimps après eyants amassa tout ce qu'ol'ayot s'eïn fuguait dieinz un païs biein luïn ounteszo dépensait ein debauches.

Quant ol'oguaît tout achaba avanguait una granda famina ein quelou païs et o commençait a eitre dien la misère

Graphie normalisée

Quauqu'un aviá dos enfants

Lo plus joine dissiguèt a son paire

Paire, baila-me çò que me revendriá de vostre succession ; e lo paire lhi mepartissèt son bien.

Pauc de temps après, aiant amassat tot çò qu'òl aviá s'en fuguèt dins un país bien luenh onte zò despansèt tot en debauchas.

Quant òl aguèt tot achabat avenguèt una granda famina en quello país e ò comencèt a estre dins la miseria.

O s'ein allait don et se mettait ein service vez un homme de l'eindre que lou mandait diein sa maison de campagne per garda lous cayoux.

Ol oriotz eta biein counteint d'eimplire soun ventre de las plumailles qu'iquelabs pourchailles mengeaventz

Pamain revaingu a ellou o dissiguait ain si même : Quan n'y a la pas de messages diein la maison de moun peire qu'en niez de pan que ne lioz ein faut et mi ou meirou de fam !

Ou me leverai ou l'irai vez moun peire et ou li dirai : Paire ou l'ais manqua à Dieu et à vous

Ou sio pas dignou d'eitre apela votre garçon ; prenais me comme votre valets.

O se surzissait et venguait à soun peire, mai coume ol'érât incare biein luïn soun peire lou veguait et ein preiguait coumpassio, et tous courrant l'y sauttait au cohé et l'embrassait.

Lou garçon dissiguait : Peire ou l'ais manqua à Dieu et à vous, ou sio pas dignou d'eitre apela votre afan.

Alor lou peire dissiguait a sous valets : aduveys me vite soun cor de peille et vitissais lou, mettés li una baga au dé et de sulieirs à sou peis Aduveys mais lou vio grass et tuais lou ; mingeains et regalains nous.

Parce que moun garçon que vequi eiré more et qu'ol'é ressuscita o l'eiré perdu et ol'e retrouva et s'atoleirentz par feire boumbance

Pa man l'ainai qu'eiré par lou champs reveniots et quand fugueit preis da la maison ol'ovissait chanta et lou violons

O sounait unou dou valets et li demandait ce qual eiré que tout iquo.

Lou message li répoundait a que votrau frerou, qu'é revaingu et votrou peire a tuïa lou vio gras par là morquo la ressiopu ain sanda

Iquo lou mettait ein coulère e o voulio pas intra ; mais lou peire sourtait et l'allait praïa.

O ne repoundait à soun peire : Vequi qu'o vous seirve depeu tant de teimps et quó vous ai jamais fait aucuns manquemains et pa main vous mavais jamais douna un chiori por me regalar aube mouz amis.

Mais d'ossiteu que cadeit qu'à mingeat tout soun biein aubé lalz filla ez arriva vous avés tuïa lou vio gras per éllou.

Alor lou peire dissiguait : garçon, ti suis toujours aubémi et toutes mes véias sountz par ti.

Mais fouliot nous regala et nous ebodir parceque toun frère eiré mor et o le ressuscita ol'eiré perdu et ol'é retrouva.

Ò se'n anèt donc e se metèt en service vès un òme de l'endret que lo mandèt dins sa maison de campanha per gardar los caions.

Òl auriá estat bien content d'eimplire son ventre de las plumalhas qu'iquelas porchalhas minjavan.

Pasmens revengut e elo ò dissiguèt en si mesme : quant n'i a 'lai pas de messatges dins la maison de mon paire que n'i an de pan que ne lhòr ze'n faut e mi mero de fam !

O me levarai o l'irai vès mon paire e o li dirai : Paire, òl ai mancat a Dieu e a vos.

O siau pas dinhe d'estre apelat vôstre garçon ; prenètz me coma vôstre valèt.

Ò se surgissèt e venguèt a son paire, mas coma òl era encara bien luenh, son paire lo veguèt e en prenguèt compassion e tot corrant lhi sautèt au còl e l'embracèt

Lo garçon dissiguèt : Paire, òl ai mancat a Dieu e a vos, o siau pas dinhe d'estre apelat vôstre enfant.

Alòrs lo paire dissiguèt a sos valèts : Aduiètz me vite son còrs de pelhas e vestissètz lo, metètz lhi una baga au det e de sulhèrs a sos pès.

Aduiètz mai lo vèu gras e tuètz lo ; mingem e regalem nos.

Per çò que mon garçon que vequí era mòrt e qu'òl es ressuscitat, òl era perdu e òl e retrovat e s'ataulèran per faire boumbance.

Pasmens l'ainat qu'era per los champs reveniá e quand fuguèt près de la maison òl auvissèt chanta e los violons

Ò sonèt un daus valèts e lhi demandèt çò qua'l era que tot aquò

Lo message lhi respondèt aqu'es vôstro fraire, qu'es revengut e vôstro paire a tuat lo vèu gras per lai marcar l'a reçauput en santat

Iquò lo metèt en colera e ò voliá pas intrar ; mais lo paire sortèt e l'anèt preiar

O ne respondèt a son paire : Vequí qu'ò vos serv despuei tant de temps e quò vos ai jamais fait aucun manquement e pasmens vos m'avètz jamai donat un chiauri per me regalar daube mos amis.

Mais d'aussitust que cadèt qu'a minjat tot son biein aube las filhas es arrivat vos avètz tuat lo vèu gras per ilo.

Alòrs lo paire dissiguèt : garçon, ti sias totjorn aube mi e totas mas veiaas son per ti.

Mas faliá nos regalar e nos esbaudir per çò que ton fraire era mòrt e òl es ressuscitat, òl era perdu e òl es retrovat.

Los ausèus de passatge

Lo Peire los aperceguèt au moment que, sortent de la bolanjariá, sacava dins lo còfre de sa veitura un sac plen de pan. Li faudriá ben tot aquò aube lo monde que riscavan d'arrivar a la maison, questa vegiala de Chalendas.

Los a coneissuts dau còp, aqueles dos, installats sos lo pòrge de la gleisa per s'assostar daus gròs borrihons de nèu que començavan de davalair en silenci. Los aviá veguts ièr, a l'abroá de la rota. Sortián de darreir un boissoneir.

L'òme, grand, barbassut, 'na dodona d'esquí roja, tirgassava doàs valisas. La femna, joina, la pèl moreta, un flòc de chavèus neirs coma una ala de gralha li barrant lo front, èra pleiaa dins un grand mantèl esfatat que teniá sarrat de sas doàs mans sus son ventre. Tots dos semblavan avanits. L'òme li faguèt una risaa e demandèt, en montrant lo vilatge e aube un accent de saver onte : egleisa ? Lo Peire li respondèt : òc-es, tot dreit, qu'es pas luenh. Puei los sonhèt tots dos tornar partir d'es lo vilatge dins un brancicolament de valisas.

Eüra èran quí, asseitats sus la peira freida dau pòrge, apoiats au grand portau barrat. La femna, clinaa sus l'espata de son òme, sarrava encara los dos pans dau mantèl sus son ventre. L'òme se dreicèt e li venguèt au davant. La testa de la femna s'amorrèt sus son pitre. Duermiá o èra franc guechiá. Peire tochèt la man que li parava l'òme. Aquelo diguèt – aviá 'na vòtz grèva, totjorn quel accent vengut d'enquesiam mai :

– Femna lassa, beucòp marchar... Nèu tomba... Tu, conèisser endreit per durmir, abric?... Egleisa barraa... Pas Monsur Curat...

Montrava sa femna, lo portau de la gleisa, lo ciau onte revolumavan los borrihons. Se fretava las còstas, braç crosats, per se reschaufar. Peire se pensèt : ne'n veiquiá dejà dos, quelos d'aquí patiràn pas la montaa.

– Montètz dins la veitura, ço faguèt.

Chargèran las valisas e los dos s'installèran sus la banqueta de darreir. L'autò desmarrèt.

Sens tarzar, la rota se faguèt chamin que rapilhava pauc a pauc, a chaa viraa. De temps en temps, daus fons de la veitura, montavan de mercí, grand mercí, marmusats per 'na petita vòtz alamiá. La nueit èra tombaa. Lo paísatge s'èra estrechit a l'esventalh de lume, pintrat de borrihons, que l'autò cochava davant iela.

Dins una viraa, Peire se plantèt.

– Aquí vos fau 'chabar a pè per evitar la barricada. Dangeir per vosautres, essaiaua d'explicar. Gendarmas !

Una alaa de paur passèt sus los visatges dau coble.

– Vos ne'n fasetz pas, tot anirà plan. Siètz quasi arrivats. Veiètz amont, la maison.

Montrèt un petit lume que clareiaua entre los abres sus la serrena. Avián mas de sèure lo violeton que lhors indicava, escondut au meitan daus balais.

– Anem laissat vòstras valisas aici. Las vau recaptar sos las branchas. Las tornarem querre dins un moment.

Los dos engulhèran lo violet. La veitura tornèt prendre la montaa.

Arrivèt puei a ço qu'apelava « la barricada ». La veitura de la gendarmariá èra abroaa a la croseira de dos chamins : quello que Peire aviá pres josc'aici e que tracolava de l'autre latz de la montanha, e un autre que seguissiá lo som dau serre. Un gendarma s'aprechèt aube 'na lampa electrica, avisèt l'interior dau veicule e lo menaire que coneissiá ben.

– Badètz lo còfre, ço li diguèt. Coneissètz la rotina, avem d'òrdres.

Peire s'executèt.

– Avètz ben tant de pan. Seretz benlèu nombrós, questa nueit ?

– Non pas, mas la femna e los enfants. Benlèu quauques amics que vendràn passar Chalendas aube nosautres. Mas la nèu s'anonça e ai ben paur qu'ausèssan pas montar josc'aicí. E puei, coma quò, lo pan nos farà pas falta en cas que de conheiras nos empachan de davalar au vilatge.

– Qu'es bon, anètz, faguèt lo gendarma en portant dos dets a son quepi. E bonas Chalendas !

– Mai en vosautres !

E lo Peire prenguèt lo chamin de la serrena.

Quand arrivèt a la maison, quò bolicava dins la cort. La Catarina, sa femna, li venguèt :

– L'Enric d'es La Ròcha nos a menat una corraa de detz : d'òmes, de femnas e dos enfants. Venon tots d'Afganistan, son guechits mas quò vai. Son a s'installar dins la granja. Mas lo dos que m'as mandats per lo violet son completament aganits e puei... la femna es prompta a acouchar.

Lo Peire ne'n restèt lo bec badat.

– L'avem botaa dins la cambra de la bretanha. L'Enric es anat recuperar lhors valisas. De çò qu'ai comprès, venon d'Eritrèa. Mas capitem ben, i a una Afgana que s'i coneis per las naissenças, s'ocupa de iela. Me demando que nos van faire coma petit d'aquesta nueit, qu'es bon que los avem pas mes a l'estrable ! apondèt en rient.

Se prenguèran en braçaa, lo Peire e la Catarina, per montar a la maison.

Aquesta nueit èra lonja, blancha e silenciosa. Los gendarmas, dins lhor forgoneta, se jalavan. Fasián tornar lo motor de temps en temps per s'eschaufar. O marchavan un pauc sus lo chamin. Anèran quasi josc'a la maison que devián surveilhar. Tot èra acaçat sos la nèu qu'estofava los bruchs. D'ombras passavan darreir las fenestras. I aviá de trafic entre la granja e la maison. Aurián degut intervenir, sonar la gendarmariá mas, 'na nueit de Chalendas, laissez tot quello paure monde en petz !

Tot 'n un còp, un brame trauchèt lo silenci. Quò veniá de la maison. Quauquas segondas, la nèu plaquèt de tombar, dau mens qu'es çò que creguèran los dos estafiers qu'avián portat machinalament la man a lhor arma. Mas, alòrs, s'auviguèt 'na petita vòtz d'enfant, los plors d'un novèl naissut qu'apasimèran questa nueit doça e freida. Las espatlas se destimbrèran dins los unifòrmes, las mans tornèran en las pòchas. Los dos gendarmas se tirèran dins l'ombra d'un sapin.

Çò que lhors veniá de la maison : rires, accents estrangeirs, exclamacions e mai chançons, fasiá espelir dins lhors testas d'imatges familhiers : las femnas, los enfants qu'avián laissats es ielos, paures militares de servici, una nueit coma quela d'aquí. Lhors ne'n veniá gis de jalousiá d'aquelos barrutlaires venguts de luenh, laissant mai ielos de parents, d'amics. Ausèus emmandats de lhor nis, cherchant una sosta, un auriu per se parar de la bisa neira de la guerra. Viatjaires Qu'avián benlèu pasniú d'esper de retorn.

– Anem, diguèt l'adjudent, tornem a la veitura.

– Òc-es, faguèt l'autre. N'òm pòt pas arrestar los ausèus de passatge.

Marc Noalha, Chalendas de 2017.

Los promeirs uganauuds ès Anonai, un procès en 1533

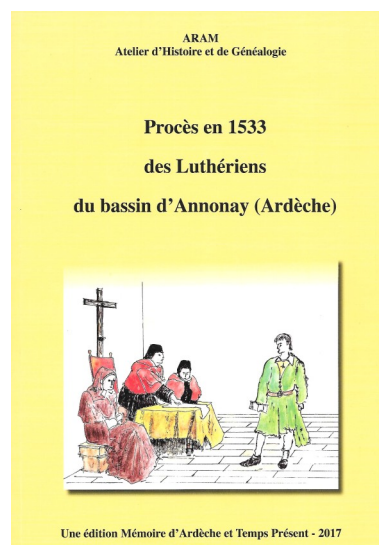
Una descoberta istorica mai qu'importanta ven d'èsser publiada d'aquestan, au mes d'otòbre, per M.A.T.P. « Memòri d'Ardecha e Temps Present ». S'agís dau texte d'un procès contra los promeirs uganauuds d'Anonai, procès que se tenguèt en vila, a l'auberja de « l'Écu du Lys », au centre d'Anonai, en 1533. Aqueles documents dermian dins una mala d'un vielh chastel daus environs (« Le Plantier », comuna de Sent Auban, limita d'ès Sant Roman) e qu'es lo grope d'ès Refuòc « Atalhier d'Istòria e de Genealogia » de l'ARAM que los trovèt e ne'n faguèt l'estuda, la traduccion (lo document es en latin) e la publicacion.

Qu'es en 1517, lo 31 d'otòbre, que lo monje Luther presentèt sas nonanta cinc tesis que, se dis, fuguèran afichaas sus la glhèisa de Wittemberg. Sa ruptura daube la Glhèisa catolica fuguèt completa en 1521. Sas idèias fasián de chamin e a n'aquel temps las informacions anavan plus vite que l'òm pensa encuei e doncas aquelas idèias trauchèran en Vivarés, ès Anonai, onte sembla i aviá una curiositat intellectuala pro fòrta. Aquò fai que quauques ans après, a Anonai, se tròvan dejà de nombrós partisans d'aquelas idèias. I aviá a l'epòca una volontat fòrta de reformar e melhorar lo fonccionament de la Glhèisa catolica, mas si tots èran per assurat pas promptes a devenir eretics, las discussions èran animaas sus lo besonh de refòrmas. Un foier d'aquelas discussions èra lo covent daus fraires franciscans que se trovava aus Cordeliers, las discussions se fan mesme dins las cellulas daus monjes. Un Peire Jobert èra gardian dau covent e de reünions se faguèran dins sa chambra.

De còps las tèstas s'eschaufan e n'i a que van picar a las pòrtas dau covent, tament que las esclapèran. L'aventura es conta mai d'un còp per quasi tots aqueles que venon raportar au procès. Fau dire qu'aquel qu'aduguèt la Refòrma ès Anonai qu'es un monje cordelier Esteve Reinier que fuguèt condemnat e brulat en 1530.

E las idèias corron lo país, ne'n siem informats dins lo procès. De discussions se passan dins las auberjas (Anonai, Bocieu lo Rei...), dins de glhèisas (Sant Roman, Quinentas, Anonai...) e sustot dins d'endroits privats a Quinentas : Breniu, Bresenaud, Sant Roman, Sant-Clar : Chasau (Chazeaux), lo Borg (Bourg Argental), Riòtord (Clavas) e d'assurat Anonai. Un mestre Jonas Antoine rector de las escòlas elementaras d'Anonai es arrestat puei deslivotat per sos amics e aquò fasiá ben de bocan dins la nueit. Nombrós son los temonhatges que ne'n parlan dins lo procès.

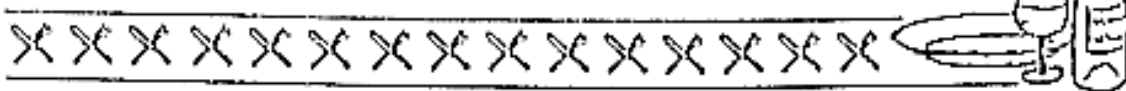
A l'epòca Anonai despendiá dau diocesi de Viena (i aviá tres diocesis per çò qu'es devengut lo departament d'Ardecha : Viena doncas per lo Nòrd, Valença per çò qu'es encuei l'Ardecha centrala coma las Botèiras, e Viviers per lo sud). A Viena i aviá un Archesque e sembla que la plaça èra pro bona, tament que los titularis dau pòste s'ocupavan gaire dau diocesi, qu'èra de grands senhors que lhi demoravan pas. Qu'es benlèu un pauc per aquò que los contestataris èran pro tranquilles e ne'n fasián a lhur aise,

Quauques datas :

- 1472 L'imprimeria a Lion
- 1492 Descuberta de l'America
- 1515 Avenament de Francés Ier, Marignan
- 1517 Luther aficha sas tesis
- 1519 Avenament de Charles Quint
- 1521 Luther excomuniat
- 1523 **Anonai** restachat au reiaume de França
- 1525 Traduccion (en linga vulgara, en francés) dau Novèl Testament per Lefèvre d'Étaples
- 1527 Començament dau luterianisme a **Anonai**
- 1528 Peire Palmier, archesque de Viena
- 1530 Esteve Reinier es brulat
- 1532 Rabelais, Pantagruel
- 1533 Machiavel, Lo Princi
- 1533 Procès d'Anonai
- 1539 Ordonança de Villers Cotterets : tèxtes administratius en lengatge « françois »
- 1541 Calvin. **Anonai** passarà a chaa pauc au calvinisme
- 1561 Començament de las guèrras de Religion

LO BEURE E LO MINJAR ...

CONFIT de CANARD, TARTIFLES e POMS de REINETA

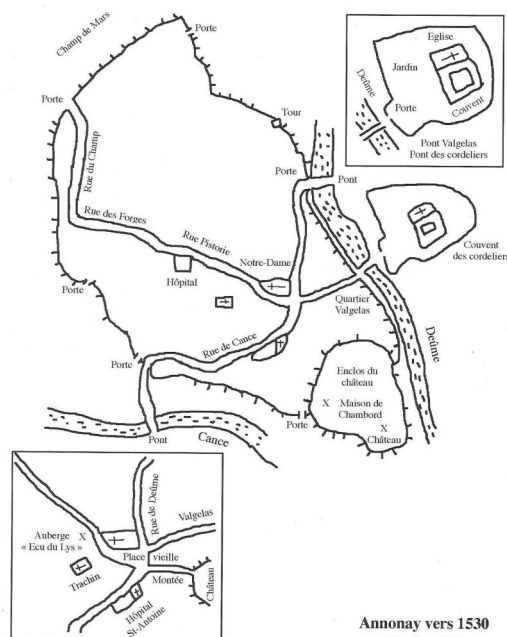
Par Lucette Rouchier

Per 4 personas :

- 3 cuèissas de canard confitas – 6 a 8 tartifles (Bintge) – Lait – Aiga – 2 nosas de burre – 1 pinçaa de muscada – Sau – Pebre – Quauques brins de persil – 4 o 5 poms de reineta.

- . Far revenir las cuèissas de canard dins una padèla sans botar de gras. Laisser daurar, tirar puèi, garar la pèl e los òs.
- . Daube una forcheta (pas de robòt) eifilochar la charn confita, mesclar daube lo persil chaplat. Reservar.
- . Preparar una purèia daube los tartifles cuèits a la vapor, lo lait e l'aiga (mitat lait, mitat aiga) mai lo burre, la muscada, sau e pebre.
- . Pelar los poms de reineta, copar en tranchas pro espessas.
- . Fretar un plat a gratin daube un pauc de graïssa de canard.
- . Depausar la purèia dins lo fons dau plat, puèi la vianda reservaa e cubrir daube las tranchas de poms.
- . Botar au forn (prechaufat a 190°) una vintena de minutas.
- . Servir e bon apêtis en totes.

Lieux des événements à Annonay

Annonay vers 1530
ville fortifiée

(D'après les recherches de François Chomel
Annonay pas à pas, pierre à pierre)

Plan en partie hypothétique

coma quò se passava ès Anonai. Mas en 1528 qu'es Peire Palmier qu'es nomat archavesque de Viena. Son paire Joan es un pròche de Francés I^o, lo rei de França. Aqueste archavesque prenguèt son travalh de biais e s'aperceguèt que son diocesi èra benlèu un pauc a l'abandon.

En 1530 reüniguèt un sinòdi diocèsan. E a partir d'aquel moment una fòrta repression tombèt sus la vila d'Anonai onte tròp de monde s'interessavan a las idèias novelas de Luther.. Fau se rapelar qu'en 1530 fuguèt brulat Esteve Reinier. L'instruccion dau dorsier dau procès de Joachim de Chambòrd, senher de Bresenaud, principau accusat de 1533, aviá dejà començaa. E risquava mai d'èsser brulat en plaça publica...

Lo Revessin

*Edicion de Memòri d'Ardecha e Temps Present (M.A.T.P.), Atalhier d'istòria e Genealogia de Refuòc (ARAM)
Pretz : 18 €, dins las librariàs d'Anonai.*

Per Rire :

L'ai trovaa sus internet...que l'avián trovaa dins un liure...que raportava las nhòrlas dau papet...que las saviá de...

Lo simplaton

A l'Asile, coma disián dins lo temps, aquí onte sonhan los simples, n'i aviá un qu'escrivíá, tot solet, assetat au guiron de la taula.

Un gardamalautes venguèt a passar e s'arrestèt per li parlar :

- De qué fas coma aquò l'amic ?
- Z'o veiètz ben ! Escrivo, pardí !
- Qu'es bien, qu'es bien ! Ecrives a de parents ?
- Que non ! M'escrivo, a mi.
- Bogre ! E de qué i a dins aquela letra ?
- Coma volètz que z'o save ? L'ai pas encara recepuá !

Los dos boitós

Qu'èra la messa, lo segond aviá sonat dempuèi un moment. L'òme e la femna lais anavan tots dos, tot belament. La femna boitava d'una chamba : digada, digadan ! L'òme rancheiava de las doas : digadiga, digadagan !

Tot d'un còp, las clòchas arrestèran. La femna prenguèt las corsas en trainar la chamba :

- La disan ! La disan !

L'òme seguíá detrès, coma podíá e las trainava totas doas, d'una sus l'autra :

- Si la dison, que la disan. Si la dison, que la disan...

E los pas acordavan lhurs paraulas.

(d'après Marcelle Delpastre, contes et direx populaires)

Per Chalendas

e las estrenas, de gentis liures editats per Parlarem en linga nòstra, de CD de chansons :

La darreira edicion daus racontes de Marie Mourier. Edicion bilinga : òc-fr

Los articles dau Reversin, tome 1, l'an 2010, tome 2, l'an 2011 e 2012

Las chansons dau pais : Veiquíá lo genti mes de mai, La via chara, L'autre jorn ieu me'n anavo, Quand èro petiotona, Los tres dalhaires, Sos lo pibon, Jan lo Grinhon, Lo chaton de la vielha, Rin drin drin, La Moniteira, Jan Janeta...

E las chansons de Marc : Perdut, fenit, chavat-La viá sava-Paure Trifolon-La nueit coma un babau-Lo secret de la sàuvia-Dengús-La clau daus prats-La color de ton còr...

Somari

1. Se son rencontrats per parlar e chantar occitan
2. Esope, Luc, Coquebert and Co
- 2 & 3. La parabòla de l'enfant prodigue
- 4 & 5. Un Conte moderne per Chalendas : Los ausèus de passatge
- 6 & 7 Los promeirs uganauis ès Anonai, un procès en 1533
7. Lo Beure e lo Minjar : Confit de canard, tartifles et poms de reineta
8. Per Rire :
Lo simplaton
Los dos boitos Per Chalendas

Un pauc dau corrier dau Grinhon : Avètz ben fach de me tirar l'aurelha... Vos vòli dire tot lo plaser qu'ai a legir lo jornalet a cada còp que lo trape dins ma boita de letras. Coratge per contunhar. Lo Pèire Voici ma cotisation... + un don... Merci pour tous ces bons moments précieux passés en compagnie du Grinhon ! G...

Cher Gérard, ... J'espère revenir bientôt. Amitiés sincères. G...

E Parlarem e l'equipa dau Grinhon vos soetan de bonas fèstas e de bien començar l'an novèl que s'adutz

Pas Essublar : A.G. de Parlarem lo 24 de març de 2018, sala Joan Jaurès ; 16 oras